

Geen allochtonen, wel stuk over vreemdelingenhaat

Het is eerder vastgesteld: het engagement is terug op Oerol. Maar wel in zulke uiteenlopende gedaanten dat het soms nauwelijks als zodanig is te herkennen. Growing up in Public stelt met een satirische schets over een aantal corpsstudenten de vreemdelingenhaat aan de kaak, Jetse Batelaan plaatst in een licht kolde-rieke mime vraagtekens bij de geestelijke gezondheidszorg.

TERSCHELLING - Allochtonen zijn onder het Oerol-publiek een vrijwel onbekend verschijnsel. Misschien dat de keuze van de allochtonen in 'Van de frisse' van Growing up in Public daarom wel enigszins symbolisch mag heten. In dit stuk over vreemdelingenhaat komt geen Marokkaan of Turk voor, maar zijn het een Belg en een Duitser die de lieve vrede in een studentenhuus bedreigen.

Of lieve vrede... De bewoners van het studentenhuus in 'Van de frisse' zijn als karikatuur van de corpsbal vele malen erger uitvergroot dan Jiskefet op tv ooit heeft gedaan. Vergeleken met wat het Nederlandse studententrio gisteravond uitkraamde, waren de lullo's van Jiskefet welopgevoede, geëmancipeerde en vrouwvriendelijke jongelui.

Bedenker en regisseur Jeroen Kriek en schrijver Enver Husicic schetsen een beeld van de ideologische wereld waarin een deel van onze toekomstige politieke elite opgroeit. Die wereld is in de eerste plaats elitair, binnen hun gedachtegoed is het al of niet koesteren van vreemdelingenhaat slechts een kwestie van nuance. De een geeft de voorkeur aan Nederlands tuig, de ander zou Mohammed Van Beneden, die voor een halve euro

acht kratten bier bij het studentenhuus bezorgt, niet graag missen.

De karikatuur is dermate uitvergroot, dat geen toeschouwer bij het zien van 'Van de Frisse' bevreesd raakt naar onze toekomstige leiders te zitten kijken. Nu zal het misschien ook niet de bedoeling zijn geweest die vrees een-op-een over te brengen, 'Van de Frisse' wil ook een komedie zijn. Dat komt niet altijd even goed uit de verf. Met een uur en drie kwartier duurt de voorstelling veel te lang om deze als komedie of als politiek theater goed tot zijn recht te laten komen.

De enige momenten waar dreiging van uitgaat ontstaan als de drie Nederlandse studenten hun verbale diarree even weten op te houden en gestileerd bewegen – dansen is een te groot woord – op de Zevende Symfonie van Beethoven.

De patiënten in 'Broeders' van de mimegroep van Jetse Batelaan – onder wie Joke Tjalsma – zijn letterlijk door een hoge schutting van de samenleving afgesloten. De kunstmatigheid van die scheiding wordt gesymboliseerd door een deur waarvan alleen de sommige verplegers en patiënten menen dat die klemt.

Het personeel houdt de patiënten letterlijk in zijn greep. Die patiënten hebben houvast nodig en dus dienen ze voortdurend bij de hand te worden genomen. In 'Broeders' wordt dat zo letterlijk genomen, dat de patiënt – eenmaal los gelaten – vrijwel onmiddellijk tegen de vlakte gaat. Zijn afhankelijkheid is totaal.

Waar bij Growing up in Public nog iets van een waarschuwing in de voorstelling doorklinkt, lijkt Jetse Batelaan slechts uitdrukking te willen geven aan zijn verwondering over het functioneren van de geestelijke gezondheidszorg. Hij doet dat vele malen geestiger dan zijn collega's van Growing up in Public.

'Van de frisse', Growing up in Public.
Nog te zien tot en met 23 juni.

'Broeders', Jetse Batelaan/Gasthuis.
Nog te zien tot en met 24 juni.

SIETSE DE VRIES

